

ÁGH ISTVÁN

Marad legszebb örökségem

*Karácsonykor Betlehembe
lenne visszamenni kedvem,
vagy csak annál közelebbre,
oda, ahol megszülettem,*

*vissza innen sok-sok évvel,
be az éjféli misére,
nem kell ahhoz Luca széke,
hogyan meglássam, ki miféle.*

*Betlehemnek szélső háza,
téli napvilág sárgája,
fenyő zöldell kapujában,
egyidős a fa a házzal,*

*az istálló ugyanazt a
karácsonyi képet adja,
ott a jászol, itt a konyha
a sötétre kiakasztva,*

*apánk leülhetne végre,
nincs anyánk gondjának vége,
lányainkra angyal-kéket
füstölnek a vőlegények,*

*bátyám megint valahol van,
én meg annyit pásztoroltam,
aludnék, ha választottam
nem lenne ott a templomban.*

*Holdból rozs-szalmába kötött
almafámra sújt az ezüst,
egyszer majd, ha fűrész süvölt,
az a tűzből mentett fatönc*

*marad legszebb örökségem,
karácsonyfánk posztamense,
amint odu nagy szemével
mereng vissza Betlehemre.*

Császárkörte nem vadalma

*Nem egy borospince mélyén,
emeletes házban Pesten
történt, ami meg sem történt
mással, talán még velem sem.*

*Járt a nóta körbe-körbe,
legényként kerültem sorra,
s a végén úgy megvénültem,
mintha nótám se lett volna.*

*Alig maradt más parasztos
szokásom, mit lentről hoztam,
és hogy ezt is elhagyhattam,
elég volt fönt lakni hosszan.*

*Bár a szépség ifjúságom
vétkét százsorszépére festi,
a mély lelkifurdaláshoz
kopár öregnek kell lenni.*

*Ne kívánd, hogy dalba kezdjek,
más való az én koromban,
nem is bírnám lélegzettel,
emlékezettel, torokkal.*

*Császárkörte nem vadalma,
néma strófát dudorászok,
árván tér vissza a dallam,
elvarázsol, mint az átok.*

*A nagy nóta hátra van még,
akkor kell majd utoljára
minden visszafojtott könnyért
belehalni a sírásba.*